

Velkopáteční kázání 10.4.2020

Introit: *Neboť tak Bůh miloval svět, že Syna svého jediného dal, aby žádný, kdo v Něj věří, nezahynul, ale měl život věčný. (Jan 3,16)*

Píseň 320

Modlitba

Čtení: Marek 15, 1-20

Píseň 658

Čtení: Lukáš 23, 26-54

Milí přátelé, bratři a sestry,

celý svět je v těchto dnech jedna velká scéna. Dnes není třeba natáčet katastrofické a smrtelné filmy, které u obrazovek nebo na plátnech hltaly miliony diváků. Dnes je to jiné. Skutečné. Umírají opravdoví lidé. A umírá jich mnoho. A není to legrace. **Co člověk, to skutečný životní příběh. Vztahy, city, emoce.** A ti, kteří ztrácí své blízké a všichni, kteří bezradně přihlíží bolestnému umírání, jsou hluboce zasaženi. Ti nemají klidné usínání. Není to, jako když vypneme večer televizi a jdeme s klidem spát. **Nejsou to jen čísla zemřelých. Jsou to konkrétní jména. Tohle je skutečné.** A kdyby se to dalo vypnout, tak by to asi každý, koho se to dotýká, udělal a vrátil do starých a zajetých kolejí. Tomu ale už tak nikdy nebude. A pokud pandemii přežijeme, bude tím svět zcela jistě poznamenán. Bude to určitý předěl. Budeme dobu dělit na **před a po**. Před pandemií a po ní. Otázka je, kolik lidí přežije a kolik se jich také obrátí k Bohu. Kolik z nich změní způsob života. Voláme k Ježíši snad intenzivněji než obvykle, a mnozí lidé se Boha teprve začínají učit hledat a doufat v Něho. Avšak je zde také obava, jak to s námi lidmi často bývá. Když je zle, modlíme se, chováme se k sobě lépe, ale když nám otrne, na Boha zapomínáme, za to o to více zase myslíme především na sebe. Tak to bývalo mnohokrát v historii, s lidstvem i s Božím lidem.

Nicméně to, co může člověka proměnit a dát mu naději i v této době, jsou **pravé Velikonoce v jeho nitru. Pravé Velikonoce, to totiž nejsou pomíjející radovánky, není to pohanská pomlázka, hostina, opíjení, ba ani bohoslužba.** Letos to bylo všem lidem vzato. Každý člověk tak má možnost opravdu se zamyslet nad podstatou pravých Velikonoc. A pravé Velikonoce ve tvém srdci mohou nastat teprve tehdy, když si uvědomíš, že nemáš svůj život ve své ruce. Ba co víc, když si uvědomíš, že bez Kristovy oběti na kříži jsi ztracen pro věčnost. Když podobně jako lotr, který umírá společně s Ježíšem, lituje svého promarněného života. Lituje svých vin a prosí z kříže Ježíše o záchranu. **„Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.“** Zdá se to jednoduché. Litovat svých vin, uvěřit v Ježíše jako v Pána a Spasitele a prosit o přijetí do Božího království. A Ježíš tomuto lotrovi, který možná nikdy nic dobrého neudělal, ale pokoří se před Spasitelem, řekne: **„Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.“** Tento rozhovor je i dnes nadějí celému světu. Nadějí pro ty, kteří umírají. Nadějí pro ty, kteří tuší, že jejich život na této zemi je u konce. **Tvůj kříž mi září v temnotách,** zpíváme v jedné písni. Kříž je jediná naděje pro tento svět. Kříž je jediná otevřená cesta do nebe. Avšak záleží na každém člověku zvlášť, zda se touto cestou vydá, anebo jestli jí pohrdavě odmítne. Ten druhý lotr vedle Ježíše, ten se rouhal a zemřel ve vzpouře. Sice k Ježíši volá: **„To jsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!“** Avšak sami v těchto větech cítíme zlobu, ironii a pohrdání. Tento umírá ve zlobě, v pýše. Bez Krista, Odmítl Ho, odmítl ráj.

Milí přátelé, v něčem je ta dnešní situace podobná tomu, co se odehrávalo tehdy v Jeruzalémě a na Golgotě. Po Kristově vydechnutí nastala na zemi **tři hodiny tma**. Ticho. Život se zastavil. I dnes se život v mnohém a pro mnohé zastavil. V Jeruzalémě pak také **nastalo zemětřesení**. Dnes se třese celá země. A třese to s našimi životy. Dnes, jak už jsem říkal, je to jedno veliké jeviště. Sledujeme zprávy z celého světa. Nechce se nám věřit, že něco končí. Ovšem ten, kdo ztrácí nebo ztratil někoho blízkého prožívá smutek, zoufalství a bezradnost. Tehdy, na mnohem menším jevišti, se však odehrálo něco mnohem důležitějšího pro celý svět. Ježíš umírá na dřevě kříže zbaven veškeré lidské důstojnosti. Umírá mučen a týrán. A situace se jeví zoufale. My dnes s odstupem času už můžeme vědět, že **Kristus zemřel za celý svět**. Že to byl Boží plán záchrany. Ježíš neskutečně trpěl za viny každého z nás. Zemřel, abychom my mohli žít. Svou zástupnou smrtí otevřel Kristus cestu k věčnému životu každému, kdo v tuto skutečnost věří.

Někteří lidé říkají, že v naší zemi, co se týče vývoje pandemie, rozhodnou Velikonoce. Rozhodne, jak se v těchto svátečních dnech budeme chovat. Zda se budeme navštěvovat, anebo jestli se budeme držet vládních opatření, aby se vir přestal šířit. Nevím. Jedno však vím, že **rozhodující Velikonoce se odehrály tam na Golgotě**. A jako tehdy na Kristův kříž lidé reagovaly různě, pak jsou i dnes různé reakce a postoje k dnešní těžké situaci. Jedni mají strach, druzí to pyšně zlehčují. Jedni se chovají zodpovědně, druzí na to kašlou. Jedni jsou pokorní a druzí pohrdají vládními nařízeními. Jedni šíří naději a pokoj, druzí propadají panice a hysterii. Jedni myslí na druhé, druzí jen na sebe. Každá těžká

doba odhaluje o nás lidech pravdu. V nouzi poznáš přítele, ale taky i jiné charaktery. Poznal to i Pán Ježíš.

A tak pojďme se podívat na některé postavy z gologotské scény. Kterým jsme podobni? Jsme podobni **Jidášovi** tím, že jsme někoho **zradili**? Anebo mu jsme podobni tím, že neumíme unést vinu, a tak zbaběle život vzdáváme? Anebo jsme podobni **Petrovi, který Krista třikrát zapřel**, přesto že se chvástal, že to nikdy neudělá? Utíkáme od zodpovědnosti, máme strach o svůj život jako on? A jsme mu podobni tím, že se umíme **hořce rozplakat** nad svými zoufalými činy? Anebo jsme nyní v době pandemie podobni **Pilátově ženě**, kterou kvůli Ježíši **pronásledovaly zlé sny**? Máme strach o sebe, anebo o své blízké? A byli bychom ochotni raději zemřít my, místo našich blízkých, tak jako Kristus zemřel místo nás? Anebo jsme postojem podobni **velekněžím**, kteří se potřebovali zbavit Ježíše, aby si zachovali svůj způsob života? Budeme i my rádi, když z našeho okolí zmizí co nejrychleji nakažení? A bude nám jedno, co s nimi bude? Anebo si zachováme postoj, který měl **Pilát**? Radši půjdu s davem, radši se zalíbím lidem i za cenu toho, že dám zabít nevinného Boha? A jsme jako on alibisté, kteří jsou „zcela bez viny“ a nemají podíl na Kristově smrti? Jsme mu podobni tím, že si nad svými nepravostmi alibisticky myjeme ruce.? Já nic, já muzikant? Anebo si připadáme jako **Barabáš**, který měl být spravedlivě popraven, ale Ježíš to vzal za něho? Ti, kteří se uzdravili z nemoci Covid-19 nad tím mohou přemýšlet. Stejně jako např. mladík, který dostal v době nouze roušku od staršího kněze. Ten sám pak neměl a zemřel na nákazu. Možná zemřel místo něj. A dle křesťanské tradice se nakonec i Barabáš později obrátil ke Kristu, neboť jeho zástupnou obětí byl zasažen a nedala mu spát. Nového života se chopila i **Marie Magdalská**, z které Ježíš vyhnal sedm démonů a která opustila život nevěstky, když ji Ježíš zachránil před ukamenováním. A teď stojí pod Kristovým křížem a přihlíží se slzami jeho umírání. Připravená **ovazovat jeho rány**. I jí jsou dnes někteří podobni. Ovazují rány nemocným, doprovázejí umírající. Pod Kristovým křížem však stála i **Maria, matka Ježíšova**. Stál tam i Jan, který byl Ježíši nejbližší a nezapřel ho, ani v této chvíli. Podpíral matku Ježíšovu a stal se jí novým synem místo Ježíše, jak chtěl Pán. A ona Jeho matkou. Dostali nový směr života. **Ženo, hle tvůj syn. Synu, hle tvá matka**. Mnozí lidé ztrácí dnes své blízké a jejich zarmoucení je naplněno prázdnotou. Je to velmi těžké, podpírejte však ty, kteří to potřebují. Buďme jim oporou. A potěšujme v Kristu. On každému zármutku rozumí a pro každého má potěšení a novou sílu k životu. Jsou zde ti, kteří v tom společném zápase s nemocí najdou nové bratry, sestry, matky, otce. Blízké. Těch postav je na té gologotské scéně ještě mnoho. **Šimon z Kyrény** nesoucí Kristův kříž nás vybízí nést břemena těch druhých. Ulevit jim a pomoci, tak kde je potřeba. A na tom dnešním jevišti jsou zase někteří podobni **Josefovi z Arimatie**, který si vyžádal u Piláta Ježíšovo tělo, aby ho důstojně mohl pohřbit do svého hrobu. I dnes jsou takoví, kteří poskytují prostředky k tomu, aby důstojně bylo zacházeno z těly zemřelých.

A pak jsou zde ti druzí. Podobni lhotejným, opilým a agresivním vojákům. Ti se Ježíši vysmívali a o to více byli krutí. Dnešní lidé bez roušek, plivající na strážníky a kašlající na rohlíky, jsou jak krutí a bezohlední vojáci. Kašlou na lidskou důstojnost těch druhých. A co ten **vysmívající se dav**, chodící kolem kříže a potrásající hlavou: „**Jiné zachránil, ať zachrání sám sebe, je-li Mesiáš, ten vyvolený Boží.**“ I dnes jsou takoví, kteří říkají, kde je ten váš Bůh? Ať nás tedy zachrání!

Milí přátelé, kéž by mnozí ještě mohli objevit pravou podstatu Velikonoc. Kéž by ještě mnohé dnešní situace přivedla k poznání Ježíše Krista, jako Pána a Spasitele. Jeho záchrana není pouze pro uzdravení těla, ale mnohem více pro vykoupení duše pro život věčný. A kéž by i dnes bylo mnohem více těch, které Kristovo utrpení a kříž spojuje a sblízuje. Kéž by tuto skutečnost nikdo pohrdavě nezlehčoval, ale vzal vážně. Neboť platí, **kdo má Krista, má život, kdo nemá Krista, nemá život.** Amen

Píseň 321 modlitba

večeře Páně píseň

Slovo poslání: Je-li však ve vás Kristus, pak vaše tělo sice podléhá smrti, protože jste zhřešili, ale Duch dává život, protože jste ospravedlněni. Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který Ježíše vzkřísil z mrtvých, pak ten, kdo vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, obživí i vaše smrtelná těla Duchem, který ve vás přebývá. (Římanům 8, 10-11)

Požehnání: A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. Jemu náleží panství na věky věků! Amen.

Píseň 330